

Sygnatura akt I Cupr. 781/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Tramowska

Protokolant: Ilona Rueck

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 roku w Starogardzie Gdańskim

na rozprawie sprawy

z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko L. A.

o zapłatę

1. Powództwo oddala,

2. Kosztami postępowania obciąża powoda Prokurę Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. i uznaje je za uiszczone.

Sygnatura akt I C 781/15

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej L. A. kwoty 1.589,49 złotych wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności nabył od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. prawa do wierzytelności wobec pozwanej L. A. z tytułu niewywiązania się przez pozwaną z zawartej umowy o świadczenia usług telekomunikacyjnych. Powód wskazał ponadto, że dochodzone roszczenie wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...), zawartej pomiędzy pozwaną L. A. a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., z której warunków pozwana nie wywiązała się w ustalonym terminie oraz faktur VAT o numerach: (...). Powód podniósł, że dochodzona pozwem kwota wynika z załączonych do pozwu dokumentów tj. umowy cesji wierzytelności, wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji i wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu i ewidencji analitycznej.

Pozwana L. A. nie ustosunkowała się do żądania pozwu i nie stawiała się na rozprawę wyznaczoną na dzień 3 grudnia 2015 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w dniu 15 września 2010 roku zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności obejmującą, między innymi wierzytelność należną od pozwanej L. A..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 15 września 2010 roku – k. 13-14, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 12 i wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu i ewidencji analitycznej – k. 15)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach (wyżej przez Sąd wymienionych), zaoferowanych przez stronę powodową, których prawdziwości, ani autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron.

Roszczenie powoda podlega oddaleniu, z uwagi na niewykazanie przez powoda istnienia zobowiązania i jego wysokości.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślenia wymaga, że nabywca wierzytelności, dochodząc jej przed Sądem udowodnić musi nie tylko fakt jej skutecznego nabycia, ale również to, że wierzytelność istnieje i jest wymagalna.

Powód na zasadność swojego roszczenia przedłożył do akt jedynie poświadczoną za zgodność przez radcę prawnego umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 15 września 2010 roku, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu i ewidencji analitycznej powoda oraz kopię pisma kierowanego do pozwanej.

Godzi się zauważyć, że przedłożona umowa stanowi wyłącznie dowód tego, że zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności, nie stanowi natomiast dowodu na istnienie i wymagalność wierzytelności. Z przedłożonej umowy sprzedaży wierzytelności wynika jedynie, że na powoda przez pierwotnego wierzyciela zostały przeniesione wierzytelności określone w załączniku do przedmiotowej umowy.

Powód, jako dowód na zasadność swego roszczenia przedstawił również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. W tym miejscu przypomnienia wymaga, że przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. nr 146, poz. 1546 ze zm.), w takiej części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. P 1/10 uznany za sprzeczny z Konstytucją i w tym zakresie utracił moc. W uzasadnieniu wydanego wyroku Trybunał wskazał między innymi, że regulacja zawarta w art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych w zw. z art. 244 i 252 k.p.c. w sposób nieuzasadniony i sprzeczny z zasadami konstytucyjnymi przyznaje przywileje procesowe funduszom sekurytyzacyjnym w sporach między konsumentami. Warto także zauważyć, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 r., sygn. akt III CZP 65/09 stwierdził, że o ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego, lub szerzej do wykazania istnienia wierzytelności, w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Konkludując, domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu.

Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia

w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Powód nie przedłożył, pomimo zobowiązania, faktur wymienionych w uzasadnieniu pozwu, co uniemożliwiało zweryfikowanie roszczenia co do zasady i wysokości.

Przepis art. 207 § 6 k.p.c. stanowi, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że nie występują inne wyjątkowe okoliczności.

Powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika - radcę prawnego, nie przedłożył, najdalej na rozprawie w dniu 15 września 2015 roku, żądanych przez Sąd dokumentów, a skoro tak, to Sąd nie mógł uznać zasadności żądań pozwu i pozew podlegał oddaleniu.

Zgodnie z przepisem art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie Sądu z przyczyn wyżej wymienionych dochodzone roszczenie budzi poważną wątpliwość zarówno co do jego zasadności jak i wysokości, zatem mimo że pozwana nie zakwestionowała okoliczności wskazanych w pozwie i przedłożonych przez powoda dokumentach powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku, zgodnie z wyrażoną w art. 98 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, mając na względzie fakt, że powód przegrał proces.